

Mediji i informiranje

Sud Europske unije
PRIOPĆENJE ZA MEDIJE br. 87/21
U Luxembourggu 20. svibnja 2021.

Presuda u predmetu C-8/20
L. R./Bundesrepublik Deutschland

Zahtjev za međunarodnu zaštitu ne može se odbaciti kao nedopušten na temelju toga što je Norveška odbila prethodni zahtjev za azil koji je podnijela ista zainteresirana osoba

Naime, iako ta treća država djelomično sudjeluje u zajedničkom europskom sustavu azila, ona se ne može izjednačiti s državom članicom

L. R., iranski državljanin, podnio je 2008. zahtjev za azil u Norveškoj. Njegov je zahtjev bio odbijen i on je bio predan iranskim tijelima. L. R. je 2014. podnio daljnji zahtjev u Njemačkoj. S obzirom na to da Uredbu Dublin III¹, koja omogućuje utvrđivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu, primjenjuje i Norveška², njemačka tijela stupila su u kontakt s tijelima te zemlje kako bi od njih zatražila da prihvate L. R.-a. Potonja tijela su to, međutim, odbila, smatrajući da Norveška više nije odgovorna za razmatranje njegovog zahtjeva, i to u skladu s Uredbom Dublin III³. Njemačka tijela potom su odbacila zahtjev L. R.-a za azil kao nedopušten, utvrdivši da se radi o „ponovnom zahtjevu” i da nisu ispunjeni uvjeti koji bi u takvoj situaciji opravdali otvaranje novog postupka azila. L. R. je stoga podnio tužbu protiv te odluke Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgerichtu (Upravni sud u Schleswig-Holsteinu, Njemačka).

U tim okolnostima taj sud odlučio je postaviti pitanje Sudu kako bi dobio pojašnjenja u vezi s pojmom „naknadni zahtjev” definiranim u Direktivi 2013/32⁴. Naime, države članice mogu odbaciti naknadni zahtjev kao nedopušten ako u njemu nisu navedeni novi elementi ili činjenice⁵.

Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht doista smatra da iz Direktive o postupcima proizlazi da se zahtjev za međunarodnu zaštitu ne može kvalificirati kao „naknadni zahtjev” ako se prvi postupak kojim je zahtjev odbijen nije odvijao u drugoj državi članici Unije, već u trećoj državi. Taj sud međutim smatra da tu direktivu valja tumačiti šire, uzimajući u obzir sudjelovanje Norveške u zajedničkom europskom sustavu azila, na temelju sporazuma između Unije, Islanda i Norveške, tako da države članice nisu obvezne voditi cjelokupan prvi postupak azila u situaciji poput one o kojoj je riječ.

U svojoj današnjoj presudi Sud ne dijeli to mišljenje i presuđuje da se pravu Unije⁶ protivi propis države članice koji predviđa mogućnost odbacivanja kao nedopuštenog zahtjeva za međunarodnu zaštitu na temelju toga što je zainteresirana osoba podnijela prethodni zahtjev za priznavanje

¹ Uredba (EU) br. 604/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o utvrđivanju kriterija i mehanizama za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je u jednoj od država članica podnio državljanin treće zemlje ili osoba bez državljanstva (SL 2013., L 180, str. 31.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 15., str. 108.; u daljnjem tekstu: Uredba Dublin III)

² Na temelju Sporazuma između Europske zajednice i Republike Islanda i Kraljevine Norveške o kriterijima i mehanizmima za određivanje države odgovorne za razmatranje zahtjeva za azilom podnesenih u državi članici ili u Islandu ili u Norveškoj – Izjave (SL 2001., L 93, str. 40.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 11., str. 23.; u daljnjem tekstu: Sporazum između Unije, Islanda i Norveške)

³ Članak 19. stavak 3. Uredbe Dublin III

⁴ Članak 2. točka (q) Direktive 2013/32/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o zajedničkim postupcima za priznavanje i oduzimanje međunarodne zaštite (SL 2013., L 180, str. 60.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 12., str. 249. i ispravci SL 2020., L 76, str. 38. i SL 2020., L 415, str. 90.; u daljnjem tekstu: Direktiva o postupcima)

⁵ Članak 33. stavak 2. točka (d) Direktive o postupcima

⁶ Konkretno, članku 33. stavku 2. točki (d) Direktive o postupcima, u vezi s njezinim člankom 2. točkom (q)

statusa izbjeglice u trećoj državi koja primjenjuje Uredbu Dublin III, u skladu sa sporazumom između Unije, Islanda i Norveške, i da je taj zahtjev bio odbijen.

Ocjena Suda

Sud podsjeća na to da se „naknadni zahtjev” u „Direktivi o postupcima” definira kao „daljnji zahtjev za međunarodnu zaštitu podnesen nakon donošenja konačne odluke o prethodnom zahtjevu”⁷. Međutim, iz te direktive jasno proizlazi⁸, s jedne strane, da se zahtjev upućen trećoj državi ne može razumjeti kao „zahtjev za međunarodnu zaštitu” i, s druge strane, da odluka koju je donijela treća država ne može biti obuhvaćena definicijom „konačna odluka”. Stoga postojanje prethodne odluke treće države kojom je odbijen zahtjev za priznavanje statusa izbjeglice ne omogućava da se zahtjev za međunarodnu zaštitu koju je podnijela zainteresirana osoba u državi članici nakon donošenja te prethodne odluke kvalificira kao „naknadni zahtjev”.

Sud dodaje da postojanje sporazuma između Unije, Islanda i Norveške u tom pogledu nije relevantno. Naime, iako na temelju tog sporazuma Norveška primjenjuje određene odredbe Uredbe Dublin III, to ne vrijedi za odredbe Direktive 2011/95⁹ ili Direktive o postupcima. Također, u situaciji poput one u ovom predmetu, država članica kojoj je zainteresirana osoba podnijela daljnji zahtjev za međunarodnu zaštitu doista može, ovisno o slučaju, zatražiti od Norveške da ponovno prihvati dotičnu osobu. Međutim, kad takav ponovni prihvrat nije moguć ili do njega ne dođe, predmetna država članica nema pravo smatrati da daljnji zahtjev čini „naknadni zahtjev”, što bi omogućilo da ga se, ovisno o slučaju, odbaci kao nedopušten. Nadalje, čak i pod pretpostavkom da norveški sustav azila predviđa razinu zaštite podnositeljâ zahtjeva za azil koja je istovjetna zaštiti koju predviđa pravo Unije, ta okolnost ne može dovesti do drugačijeg zaključka. Naime, s jedne strane, iz teksta odredbi „Direktive o postupcima” jasno proizlazi da se u trenutnim okolnostima treća država ne može izjednačiti s državom članicom, u svrhu primjene predmetnog razloga za nedopuštenost. S druge strane, takvo izjednačavanje ne može ovisiti o ocjeni konkretne razine zaštite tražiteljâ azila u dotičnoj trećoj državi jer bi to moglo utjecati na pravnu sigurnost.

NAPOMENA: Prethodni postupak omogućuje sudovima država članica da u okviru postupka koji se pred njima vodi upute Sudu pitanja o tumačenju prava Unije ili o valjanosti nekog akta Unije. Sud ne rješava spor pred nacionalnim sudom. Na nacionalnom je sudu da predmet riješi u skladu s odlukom Suda. Ta odluka jednako obvezuje i druge nacionalne sudove pred kojima bi se moglo postaviti slično pitanje.

Neslužbeni dokument za medije koji ne obvezuje Sud.

[Cjelovit tekst](#) presude objavljuje se na stranici CURIA na dan objave.

Osoba za kontakt: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 4293

⁷ Članak 2. točka (q) Direktive o postupcima

⁸ Članak 2. točke (b) i (e) Direktive o postupcima

⁹ Direktiva 2011/95/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 13. prosinca 2011. o standardima za kvalifikaciju državljana trećih zemalja ili osoba bez državljanstva za ostvarivanje međunarodne zaštite, za jedinstveni status izbjeglica ili osoba koje ispunjavaju uvjete za supsidijarnu zaštitu te [o] sadržaj[u] odobrene zaštite (SL 2011., L 337, str. 9.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 13., str. 248. i ispravak SL 2020., L 76, str. 37.)